

Vandaag hebben we een verrassing. **Pastor Kees Michielse** drinkt nauwelijks koffie en is geen vrijwilliger, maar toch ....

Kees werkt al zolang onder ons en eigenlijk weten velen van ons zo weinig van zijn achtergrond dat het goed is dat we eens met elkaar praten en daar verslag van doen.

Hij is geboren op 11 oktober 1942 in de kleinste en volgens hem de mooiste van de Acht Zaligheden in de Kempen, het dorpje Netersel, als achtste van negen kinderen. Vader boerde op een gemengd bedrijf en moeder hielp mee en verzorgde het gezin. De oudere kinderen, zoals het oudste zusje dat 15 jaar ouder is dan Kees, zorgden weer voor de jongeren. Zo zijn er duizenden geboren en getogen in Brabant.

Netersel telde 500 inwoners, vooral boeren en wat middenstanders. Een kerk, een pastorie met een goede pastoor, waarbij Kees misdienaar werd. Pastoor Jan van Moorsel kwam uit Erp, had een huishoudster uit Uden en stimuleerde Kees, die "goed kon leren", om verder te gaan na de lagere school. De huishoudster had een aanbeveling: het internaat van de Kruisheren in Uden. Als Kees geen priester geworden was, dan had hij onderwijzer of postbode willen worden. In alle gevallen zou zijn leven gekenmerkt worden door het brengen van de boodschap, al dan niet in een envelop. Op school in Uden ging het goed en gaandeweg kwam bij Kees de roeping tot het priesterschap. Daar is overigens nooit aandrang op uitgeoefend. Vroeger kreeg een priesterstudent in het gezin vaak een overdreven aparte plaats, maar dat was bij de familie Michielse niet het geval. Kees bleef gewoon één van de negen en daar is hij nog blij om. Hij is zijn hele leven nederig en eenvoudig gebleven.

Tijdens het noviciaat in St Agatha, in een groep van acht novicen, moesten naast de studie allerlei nederige klussen worden opgeknapt, vloeren dweilen, in de moestuin werken, in de bibliotheek helpen. Hij was goed gezond en doorstond de toch wel

harde leefregel met gemak.

Tijdens de studie filosofie in Zoeterwoude werden ook colleges gegeven in de psychologie en de filosoof pater Toon van den Acker was daarbij de leermeester. Door allerlei reorganisaties binnen de verschillende kloosterordes werd de studie gedurende twee jaar voortgezet in Venray en St Agatha, samen met onder andere de studenten van de Franciscaanse orde.

Hierna volgde een drie jaar durende theologiestudie aan de hogeschool in Amsterdam, wederom een samenwerkingsverband van diverse gelijkgerichte kloosterordes. De studenten woonden samen in een kleine gemeenschap, zoals de leerlingen van Christus bijeen woonden, aler zij uittrokken om de leer te verbreiden.

Naast de studie Pastorale werd daarbij de praktijk beoefend op een stageplaats. Voor Kees werd dat de Lucasparochie in Amsterdam Osdorp, onder pastoor Keet, een wereldheer, een echte pastoor, met een warm hart en een Bourgondische levensstijl. Kees heeft daar in drie jaar tijd heel veel geleerd (behalve wijn drinken) en werd gevormd tot een sterke pastorale priester. Toch bleef hij het liefst onderwijs geven, catechese op de lagere scholen. Dat is ook nu nog een vorm van ontspanning voor hem.

In 1970 volgde de priesterwijding in de Salvatorparochie in Amsterdam. Kees was de enige neomist en heel Netersel vierde mee. Het dorp heeft acht priesterzonen voortgebracht, en verder twee broeders en vijf zusters religieuzen.

In die Salvatorkerk van de Augustijnen was een plaats vrij als pastor (kapelaan) bij pastoor Reuten. Kruisheren en Augustijnen zijn van dezelfde "bloedgroep" en leven volgens nagenoeg dezelfde regel van de Heilige Augustinus. Kees kreeg de functie en heeft die zeven jaar vervuld. Na twee jaar, in 1972, is hij ziek geworden. Een specialist onderkende de aandoening niet waardoor die chronisch werd en dat is tot op de dag van vandaag zo gebleven. Deze ingewandsziekte beperkt Kees uitermate in zijn functioneren. Hij klaagt echter nooit.

De tijd in de Salvator was leerzaam en wederom stond Kees het liefst voor de klas om catecheselessen te geven.

In Rotterdam-Zuid bestond een Kruisherenparochie, de Kruisvinding-kerk, in de wijk Feijenoord. Omdat hij wel eens wat anders wilde, en omdat de provinciaal erom vroeg, is Kees daar gaan werken. Een grote parochie waarvan de pastoor zelf, zonder dat Kees daar vooraf weet van had, de

enigszins gegoede families bediende en de echte volkswijk, met veel sociale achterstanden toen al, aan zijn pastor-assistent overliet. Een bikkelharde tijd met werk waarvan je het resultaat nauwelijks zag. Het was er misschien wel maar dat werd niet als zodanig ervaren. De beloning komt vast later wel, bij de Eindafrekening.

Omdat de gezondheid parten bleef spelen was hij dan ook blij toen zijn oude leermeester Toon van den Acker, inmiddels pastoor van de H. Jozef parochie in Cuijk Noord in 1979-80 aanbood om daar te revalideren, op volkomen vrijwillige basis. Als therapie is hij toen catechese gaan geven aan de school de Waai en dat is later uitgegroeid. Wie had ooit kunnen denken dat hij nog ooit zijn opvolger zou worden ?

In 1984 kwam er een vacature als betaald medewerker en Kees bleef. Intussen werd hij ook pastoor van de parochie in de kerk van zijn oude klooster St Agatha. Het lesgeven aan de scholen in Cuijk, de Waaij en de vroegere Parkzichtschool, nu de Regenboog, en in St Agatha vormt voor hem nog steeds het meest ontspannen deel van zijn taken. En wat je graag doet doe je meestal ook goed- Zo is dat dan !

Dan komt het wisselen van de wacht in 1995. Pastor Toon van den Acker treedt af en Kees wordt de nieuwe kapitein op het schip dat St Jozef parochie heet. Toon blijft functioneren, maar nu op de achtergrond. Omdat de verhoudingen goed zijn en de ijver groot, wordt niet zozeer op een goede taakverdeling gelet. Dat gaf wel eens problemen waarmee de parochianen en hun bestuur niet altijd goed raad wisten. Gelukkig behoort dat nu allemaal tot het verleden.

Dat brengt ons wel op de vraag hoe Pastor Kees Michielse denkt dat onze parochie moet functioneren. Hij geeft er duidelijk blijk van dat hij vindt dat de parochianen dat zelf moeten bepalen. De parochie is niet van de pastoor maar van de mensen. Zij zullen hun verantwoordelijkheden moeten kennen en dragen. Maar de hedendaagse mens wil steeds meer dat het voor hem geregeld is. Er moet een kerk zijn, je kinderen moeten er gedoopt kunnen worden op het tijdstip dat jij bepaalt, je moet vanuit die kerk begraven kunnen worden op de manier en op het moment zoals jij dat aangeeft, je moet er ook nog kunnen trouwen en in de kerstnacht een plaatsje kunnen vinden. Je eigen inspanningen om dit alles te garanderen moeten minimaal zijn. Met deze opmerkingen wil hij vooral niemand iets verwijten. Maar hij ziet dit soort ontwikkelingen steeds meer op ons afkomen en wil de parochie duidelijk prepareren op zelfwerkzaamheid en initiatieven die van

onderaf komen. Zijn grote wens is dat vooral ook de jongeren dat gaan beseffen. En dat alles, om in de toekomst niet al te plotseling voor voldongen feiten geplaatst te worden. We zijn in onze kerk, met behulp van de fantastische inzet van een grote groep vrijwilligers wel goed onderweg. Onderweg als het volk Gods, steeds weer zoekend naar de juiste richting.

Op mijn vraag wat het verschil is tussen een wethouder sociale zaken en een pastor neemt het gesprek een duidelijke wending. Hier komen wij op zijn specifieke terrein. De wethouder voert het wettig geregeld beleid uit. Een beleid dat door de politiek, daartoe gedelegeerd, tot stand is gekomen. Heel veel mensen worden daarmee geholpen en de sterkeren moeten opkomen voor de zwakkeren in onze samenleving.

Maar Kees als pastor wil er mede zorg voor dragen dat zijn parochianen zich ontwikkelen tot zodanig goede mensen dat wetgeving niet het enige is om goed te doen en te helpen. Hij zal zich steeds blijven inspannen om met de Boodschap in de hand ons te leren wat de werkelijke inhoud van die boodschap is, zoals Jezus dat gepredikt heeft.

Het verhaal van Jezus van Nazareth blijft ! De vormgeving zal te allen tijde worden aangepast en dat moet ook. Vroeger liepen we er veel duidelijker mee te koop, tot zelfs op straat toe, bijvoorbeeld in de processie. Er was eigenlijk een overdaad aan manifestatie. Wij katholieken hebben op onze eigen manier veel houvast aan elkaar en aan de manier waarop we samen de Boodschap mogen beleven. Dat “samen” behoeft een huis, onze kerk. Daarbij kunnen we gebruik maken van de christelijke waarden en uitgangspunten, die voor ons zo goed gestructureerd zijn in onze Heilige Katholieke Kerk, ondanks alle minpunten. We mogen uiteraard kritisch blijven. Maar bovenal blijft de Liefde, de Liefde naar elkaar toe.

Samen klopten Kees en uw schrijver vervolgens aan de Hemelpoort om te kijken wat daar te doen is. Het gesprek werd toen zo vertrouwelijk dat een verslag daarvan niet de bedoeling is. Maar weet dat deze priester zich nog steeds voelt als voorganger die mag functioneren als “doorgeef-luik” van hemelse genade. Laten we daar dankbaar gebruik van blijven maken.

Samen hebben we nog even de hulp van de Heilige Maria afgesmeekt bij ons werk voor de parochie van de H. Jozef.

De laatste opmerking van Kees: “Ik blijf het doen zoals ik het gedaan heb want ik heb er nog nooit spijt van gehad”.

De zon scheen niet alleen buiten, maar ook in ons hart ! Kees, bedankt namens alle lezers van dit parochieblad.

Alle mensen zijn gelijk, maar onze Pastor is méér gelijk.
Daarom mocht dit artikeltje wel meer plaats in beslag nemen.
Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.